

Agost 2021

«Qui es faci petit com aquest infant és el més gran en el Regne del cel» (Mt 18,4)

Qui és el més gran, el més poderós, el guanyador a la societat, a l'Església, a la política o al mercat?

Aquesta pregunta està present a les relacions, orienta les eleccions, determina les estratègies. És la lògica dominant a la qual recorrem, sense adonar-nos-en, i potser amb el desig d'assegurar resultats positius i eficients per a qui està al nostre voltant.

Aquí l'evangeli de Mateu ens presenta els deixebles de Jesús que, després d'haver acollit l'anunci del Regne del cel, volen conèixer els requisits per ser protagonistes del nou poble de Déu: «Qui és el més gran?».

Per tota resposta Jesús fa un dels seus gestos imprevisibles: posa un nen enmig de la gent. I acompanya aquest gest amb paraules inequívokes:

«Qui es faci petit com aquest infant és el més gran en el Regne del cel»

A la mentalitat competitiva i autosuficient, Jesús contraposa l'element més feble de la societat, aquell que no té rols que defendre ni de què presumir; aquell que és depenent en tot i es confia espontàniament a l'ajuda dels altres. Però no es tracta d'acceptar un paper passiu, de renunciar a ser actius i responsables, sinó més aviat de fer un acte de voluntat i de llibertat. Jesús, de fet, demana que ens *fem* petits, demana intenció i compromís per fer un decisiu canvi de rumb.

«Qui es faci petit com aquest infant és el més gran en el Regne del cel»

Així és com Chiara va aprofundir les característiques del nen evangèlic: «El nen s'abandona amb confiança al pare i a la mare: creu en el seu amor. [...] El cristià autèntic, com el nen, creu en l'amor de Déu, es llança als braços del Pare celestial, té en ell una confiança il·limitada. [...] Els nens depenen en tot dels pares [...]. També nosaltres, "nens evangèlics", depenem en tot del Pare: [...] sap de què tenim necessitat, abans que li demanem, i ens ho dona. El mateix Regne de Déu no es conquereix, es pren com un do de les mans del Pare».

Chiara subratlla també que el nen es confia totalment al seu pare i aprèn tot d'ell, i continua: «El "nen evangèlic" posa tot en mans de la misericòrdia de Déu i, oblidant el passat, comença cada dia una vida nova, obert als suggeriments de l'Esperit, sempre creatiu. El nen no sap aprendre a parlar ell tot sol, té necessitat d'algú que n'hi ensenyi. El deixeble de Jesús [...] aprèn tot de la Paraula del Pare fins a parlar i viure segons l'Evangeli».

El nen acostuma a imitar el seu pare. «Així el “nen evangèlic” [...] estima tothom perquè el Pare “fa sortir el sol sobre bons i dolents i fa ploure sobre justos i injustos” (Mt 5, 45); és el primer a estimar perquè Ell ens va estimar quan encara érem pecadors; estima gratuïtament, sense interès, perquè així ho fa el Pare celestial»^[1].

«Qui es faci petit com aquest infant és el més gran en el Regne del cel»

A Colòmbia, Vicente i la seva família han passat la prova de la pandèmia amb una quarantena molt estricta. Escriu: «Quan ha començat el toc de queda, el dia a dia ha canviat de cop. La meva dona i els dos fills més grans havien de preparar alguns exàmens universitaris i el més petit no aconseguia acostumar-se a estudiar virtualment. Ningú a casa tenia temps de preocupar-se per l'altre. Veient aquest caos que estava a punt d'esclatar, vaig entendre que hi havia una oportunitat per encarnar l'art d'estimar en la nostra “nova vida” de l'Evangeli viscut. Em vaig posar a endreçar la cuina, cuinar i organitzar el menjar. No soc un cuiner expert, ni tampoc soc gaire bo netejant, però he entès que això ajudaria a reduir l'angoixa quotidiana. Allò que ha començat com un acte d'amor per un dia, es va allargar durant mesos. Quan acabaven els seus treballs, també els altres membres de la família es posaven a netejar, a recollir la roba i la casa. Junts hem constatat que les paraules de l'Evangeli són veritables i que l'amor creatiu suggereix com posar totes les altres coses en ordre».

Letizia Magri

^[1] C. Lubich, Paraula de Vida d'octubre 2003.